



Posvätný ruženec a svätý Dominik

Už v roku 1198 parížsky biskup pozýval veriacich, aby recitovali stopäťdesiatkrát modlitbu Zdravas spolu s Otčenášom a Verím v Boha. „Narodeniny“ ruženca, poskladaného z meditácií – tajomstiev, tradícia pripisuje sv. Dominikovi (1170-1221), zakladateľovi rádu dominikánov. Tradícia sa opiera o legendu o jednej z vízií sv. Dominika, v ktorej sa mu zjavuje Kristus a Panna Mária, ako mu odovzdáva ruženec. Téma legendy, ktorá sa traduje od 15. storočia, sa stala námetom pre viaceré výtvarné diela. Skutočnosť, že sv. Dominik ruženec používal ako duchovnú zbraň už pri boji s heretikmi Valdenskými a Albigenkami, nemožno poprieť. V roku 1213 sa datuje víťazstvo nad Albigenkami vo Francúzsku. Bojoval aj proti bludnému učeniu katarov, ktorí popierali vtelenie Božieho Syna a Božie materstvo Panny Márie. Dosvedčuje to aj cirkevná tradícia a zdroje bratov dominikánov. Napriek tomu, že súčasné kritické bádania určujú ustálenie ruženca dávno pred sv. Dominikom, t. j. pred 13. storočím, táto skutočnosť neuberá z jeho úlohy pri zrode a popularizovaní ruženca. V roku 1266 sa na generálnej kapitule rehole dominikánov určuje Mariánske psaltérium (kniha žalmov, žaltár) ako riadna modlitba bratov-laikov. Pramene často uvádzajú protichodné názory na úlohu sv. Dominika (1170-1221) pri vzniku ružencovej modlitby, spomínajú sa aj iní s tým istým menom, ktorí mali veľkú zásluhu pri zdokonalení a rozšírení tejto modlitby. Je potrebné spomenúť skutočnosť, že ružencová modlitba sa v jednotlivých krajinách vyvíjala rôznym spôsobom a rôznou rýchlosťou. Vplyv na to mali buď horliví ctitelia Matky Božej z radov laikov, kňazov, biskupov ako aj rehoľníci v kláštorech. V takomto prostredí sa zvyčajne rýchlejšie dostávala do povedomia ľudu mariánska úcta spojená s pobožnosťami na počesť Panny Márie a tým aj modlitba ruženca. Jedným z významných rozširovateľov a upravovateľov ruženca, o ktorom sa zmieňujú všetky dostupné pramene, je Dominik Hélon z Pruska (1384 – 1460), kartuziánsky mních z Kolína. Urobil rozhodný krok k usporiadaniu a štruktúre ruženca, ktorý sa používa dodnes. Stalo sa tak publikovaním diela Ruženec našej drahej Madone, pôvod ktorého sa datuje približne do rokov 1412 – 1439. Dominik Hélon z Pruska navrhol pripojiť k päťdesiatim Zdravasom rozjímanie o evanjeliových tajomstvách, pripomínajúcich radostné, bolestné a slávnostné tajomstvá. Ďalším

propagátorom ruženca bol dominikán Alan de la Roche (1428 – 1475). V roku 1470, poslušný nadprirodzenému vnuknutiu, založil v Douai vo Francúzsku prvé Ružencové bratstvo. Hovoril, že päťdesiat Zdravasov je málo, preto sa domáhal najmenej stopäťdesiatich a to s rozjímaním tajomstiev. Boli rozdelené do troch skupín: tajomstvá vtelenia, tajomstvá Kristovho utrpenia a smrti i tajomstvá oslávenia Krista a Márie. Za zmienku stojí aj skutočnosť, že v Benátkach roku 1480 a vo Florencii v roku 1481 sa v štatútoch ružencových bratstiev hovorí už o pätnástich tajomstvách ruženca. V roku 1476 publikuje dominikán Jakub Sprenger Štatút Ružencového bratstva pre ním založené bratstvá. Neskôr, v roku 1521, bol ruženec zjednodušený, a to dominikánom Albertom da Castelem. Castela zredukoval tajomstvá na pätnásť a odporúčal, aby dodatky slúžili ako jednoduché komentáre k tajomstvám, alebo ich pripomínali počas recitovania Zdravasov. Je pochopiteľné, že teológia sa od počiatku zaoberá aj mariánskou úctou a obsahuje výroky o Márii, ktoré často nie sú výsledkom vedecko-náboženskej úvahy, ale prejavom náboženskej úcty. Rozdelenie na desať Zdravasov a Otčenáš sa pripisuje kolínskemu kartuziánovi Heirichovi von Kalkar z druhej polovice 15. storočia. V roku 1576 bol zverejnený prvý formulár votívnej svätej omše k Ružencovej Panne Márii. Približne okolo roku 1600 boli do ruženca vložené tri vyzvania: viera, nádej a láska, symbolizované tromi Zdravami. Hoci ruženec prechádzal aj naďalej menšími zmenami, od 16.-17. storočia je možné hovoriť už o jeho dnešnej podobe. Ruženec sa začína modlitbou Vyznanie viery (Verím v Boha), lebo v ňom je zhrnutá celá katolícka vierouka. Vyjadruje najzákladnejší výraz kresťanského presvedčenia. Nasledujúca modlitba Otče náš pomáha nadviazať vzťah k Nebeskému Otcovi. Tri malé zrnká, ktorými pokračuje, symbolizujú dnes tri božské čnosti: vieru, nádej a lásku, čo je viazané na skutočnosť, že je ruženec venovaný rozjímaniu nad radostnými, bolestnými alebo slávnostnými chvíľami Ježišovho života. Naraz sa používa len jedna z nich. Rozdelenie na tri zložky má aj hlboký psychologický význam, lebo skutočný život sa tiež skladá z radosti, z bolesti a zo slávy. Bez jednej z týchto zložiek nie je ľudský život úplný.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár



sv. Dominik (1170-1221)

*Ku Tebe, Pane,
obraciam svoju dušu
a v Teba dúfam, Bože môj:
nech na mne hanba neostane,
nech sa môj nepriateľ
nesmeje nado mnou!
Nevyjde na hanbu,
kto v Teba verí,
len neverný sa v hanbe utopí.*

*Ó Pane,
daj mi poznať svoje cesty,
chodníkom svojim nauč ma
a veď ma,
poučuj vo svojej pravde!
Ty si môj Boh,
len Ty si moja spása,
každý deň čakávam na Teba.*

*Ó Bože,
nezabúdaj na svoj svätý súcit,
na svoju večnú milosť pamätaj!
Priestupky mojej mladosti
nespomínaj,
v milosti svojej
láskavo nalož so mnou
pre svoju dobrotu, ó Pane môj!*

*Dobrý je Pán a spravodlivý,
On ukazuje cestu hriešnikom.
Pokorných vodí
podľa svojho práva,
pokorným svoje cesty vyzrádza.
I to, že vedú cez lásku
a vernosť tých, ktorí Jeho
znamená a Jeho zmluvu plnia.*

Láskou zdolávať hriech

Spovedal zásadne s mobilom v ruke. Inak si ho ľudia ani nevedeli predstaviť. Mnohým sa to nepáčilo, no nereagovali. Neskoršie si začal mobilný telefón pohadzovať z jednej ruky do druhej. Tento pohyb občas prerušil a nervózne sa pozrel na displej. To už niektorí nevydržali a začali sa ozývať. „Nemôžete odložiť ten mobil?“ pýtali sa. Odpoveď znela: „Nie! Čakám dôležitú správu!“ Tá zrejme časom prišla, lebo dotyčného kňaza už ľudia (pravdepodobne) nevidia spovedať a nevidia ho ani pri oltári. Odišiel. Opustil službu. A ešte predtým aj kňazské zmýšľanie.



Prichádzajú nám na myseľ Ježišove slová: „Ak ťa zväzda tvoja ruka, tvoja noha, tvoje oko...“ a ešte všeličo iné, napríklad tvoj mobil... Všetci veľmi dobre vieme, čo nás zväzda, prípadne kto. Táto činnosť má rôzne odtiene. Preto máme byť sústredení a opatrní. Veľkou motiváciou majú byť Pánove slová, lebo hovorí, že máme „vojsť do života“, prípadne „vojsť do Božieho kráľovstva“. Boh nám pripravil radostnú perspektívu večnosti. Pripravujeme sa na to? Bol som svedkom toho, ako matka karhala svojho syna pred kolegyňou. Vravela: „Pozri, ako vyzeráš! Špinavé topánky, nohavice. A to máme ísť na návštevu. Chceš ísť takto?! Neodoláš žiadnej kaluži na ceste!“ Nie je v tom symbolika správania sa nás dospelých? Pravda, ak sa na vec pozeráme z pohľadu večnosti. Pozrime sa občas do svedomia, preberme si svoje postoje, buďme náročnejší na hodnotenie svojho života. Azda budeme počuť vnútri otázku: Pozri, ako vyzeráš! Chceš ísť pred Božiu tvár v takomto stave? Snažíš sa vôbec niečomu odolať a vzoprieť? Bojuješ vôbec s pokušením?

Máme odolávať zlobe, lebo sme pozvaní na večnú hostinu v príbytku Boha. Odolávať zlobe znamená silno zaklopať na dvere tohto príbytku. Ujsť včas pred hrozbou pádu je signál, že sa miesta pri Bohu nechceme vzdať. Človek môže tak silno túžiť po Bohu, že ani túžba po svetských dobrách neodvedie jeho pozornosť od cesty, ktorá je cestou k sláve. V zápase proti zlobe nemajú byť našimi zbraňami zúrivosť, hrubá sila, agresivita, ale láska k Bohu. Túto zbraň diabol nevlastní. On používa všeličo iné, no proti láske, ktorá je božskou čnosťou, je bezmocný. Diabol je reprezentant a pôvodca hriechu a Boh je láska. Táto láska uhasí každý požiar hriechu. V sile tejto lásky sme schopní odolať každej „kaluži“ pokušenia.

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

Mesiac október je mesiacom posvätného ruženca. Od 1. októbra až do 2. novembra vrátane sa vo všetkých farských kostoloch alebo verejných kaplnkách modliame posvätný ruženec, mariánske litánie a modlitbu „K tebe sa utiekame, svätý Jozef, vo svojich súženiach...“

Minulú nedeľu sa konala zbierka pre potreby farnosti. Na tento účel sa vyzbieralo 348,43 Eur. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplatí!

Zostarnúť spolu

Keď ste spolu zostarli a deti už odišli z domu, váš manželský život sa už nepočíta rokmi, ale malými radosťami, ktoré prináša so sebou každý deň.

Roky prešli a nastalo ticho. Váš dom je prázdny, ale vaše srdcia sú plné spomienok aj spoločná radosť sa stala tichšou, ale na kráse jej to neubrало.

Máte sa rovnako radi ako prv. Možno ste jeden pre druhého rovnakým bremenom ako prv, ale vôbec sa nemôžete zaobísť jeden bez druhého. Prichádza obdobie, keď si už nebudete mať veľa čo povedať. Slová už ani nepotrebuje. Váš spoločný život sa stal samozrejmosťou. Život bez toho druhého si už neviete ani predstaviť,

Keď sa jeden z vás dvoch poberie na druhý breh, bude to veľmi ťažké. Raz som videl istého muža, ako plače pred fotografiou svojej zosnulej manželky. Pred fotografiou horela svieca a počul som ho, ako vyznával: „Mal som jej častejšie prejavovať svoju lásku. Mal som si ju častejšie pohladieť,“

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Sväté omše v 26.týždni cezročného obdobia (B)

1.X. pondelok *Sv. omša za účasti deti (detská)*

18.00 Za farníkov

2.X. utorok *Svätých anjelov strážnych*

18.00 Za + Olivera Čajkoviča, manželku, dcéry a rodičov

3.X. streda

18.00 Za farníkov

4.X. štvrtok - Prvý štvrtok

17.00 Adorácia za duchovné povolania, svätá spoveď

18.00 Za † Františka Kulíjaja a rodičov

5.X. piatok - Prvý piatok

17.00 Sviatosť zmierenia

18.00 Za † Štefana a Magdalénu Fajkusových a deti

6.X. sobota - Fatimská sobota

15.00 Za živých členov rodiny Peškovej a † rodičov, starých rodičov a prarodičov

Upratovanie kostola č.d. 203 – 228

7.X. 27.nedeľa v cezročnom období (B)

08.00 Za † Jána Pojezdála, rodičov a súrodencov

Lektori: Macáková E., Kosnáčová T.

10.00 Za zdravie a Božie požehnanie pre Máriu Macákovú – 99 rokov

Lektori: Polakovič P., Jelínek E.

14.00 Posvätný ruženec, litánie a výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

1.X. pondelok sv. Terézia z Lisieux, panna a učiteľka Cirkvi

2.X. utorok sv. Anjeli strážcovia

3.X. streda sv. Maximián, biskup

4.X. štvrtok sv. František z Assisi

5.X. piatok sv. Mária Faustína Kovalská, panna

6.X. sobota sv. Bruno, kňaz

Riadok z Kalkaty

Milujúce srdce je veselé srdce.
Matka Terézia z Kalkaty

Súvislosť medzi milujúcim a veselým srdcom je taká samozrejmalá, že by sme citát vnímali ako frázu, ako kliše z kalendára, keby meno pod touto vetou nedodávalo mimoriadny význam.

Bieda, ktorá sa rozmáha v Indii, je do neba volajúca, ale v Kalkate je z celej Indie najväčšia! A jej najhorším prejavom je zomieranie ľudí v špíne a hluku ulice.

Keď teda rehoľníčka, ktorá sa vo dne - v noci uprostred tejto biedy ujíma najbiednejších spomedzi biednych, zbiera ich a zachraňuje pod strechou, aby im umožnila pokojnú hodinu smrti, hovorí o srdci, ktoré je veselé, pretože miluje, nadobúda táto výpoveď vierohodnosť.

Akokoľvek jednoducho teda znejú jej slová, dôležitá je jej skúsenosť: Kde je láska, tam je radosť!

Skupina amerických profesorov navštívila Matku Teréziu v Kalkate a prosila: „Povedzte nám niečo, čo nám pomôže!“ Odpovedala: „Usmievajte sa na seba!“

Jestvuje radosť pomáhať

Nič nie je lepšie pre dušu, než vziať niekomu jeho smútok.
Paul Verlaine

Stalo sa to v Lambarene, v africkej džungli, kde Albert Schweitzer zriadil svoje baraky pre chorých černochoch.

Do Librevillu sme prišli loďou, odtiaľ lietadlom do vnútrozemia, kde sme na lúke pristáli ako na pristávacej dráhe, prestúpili sme na nákladník a po prašnej a hrboľatej ceste sme sa viezli k rieke Ogowe. Tam sme prestúpili na zhrdzavenú kompu, až sme konečne pod palmami v Lambarene vystúpili na breh. Bola tropická horúčava. Ťažké, vlhké dusno. Okolo nás krúžili bzučiacie roje komárov.

Sestra Mária Legendijková nám z pláže už dávno mávala. Bolo ju dobre vidieť v bielom rehoľnom rúchu na pozadí tienistého prítmnia. Po srdečnom privítaní nás najprv zaviedla na čaj občerstviť sa, aby nám hneď potom ukázala chorých, ich príbytky, operačné miestnosti, skrátka celé nemocničné zariadenie.

Ona sama prišla do Lambarene v roku 1938. Čoskoro sa celkom oddala tomuto šlachetnému dobročinnému podujatiu. Cez deň pomáhala doktorovi Schweitzerovi pri vizitách, operáciách a prehlídkach a večer vybavovala obsiahlu korešpondenciu, ak ju sám doktor nevybavil svojim nezabudnuteľne jednoduchým rukopisom.

Na tejto Holanďanke sa mi znovu potvrdila stará skúsenosť: Najveselších a najšťastnejších ľudí som stretol medzi tými, ktorí pomáhajú, pomáhajú, nič iné len pomáhajú.

Musí to byť pravda: Je radosť pomáhať. A čím nezištnejšie človek pomáha, tým je šťastnejší, lebo radosť, ktorú dávame, žiari späť do vlastného srdca!

Čas je krátky

Kde je láskavosť, tam veľmi rýchlo rastie svätosť
Matka Terézia z Kalkaty

Stalo sa to v rakúskom Burgenlande. Pohostinstvo bolo plné ľudí. Krčmárka, staršia zavalitá žena, veselo vládla za výčapným pultom a usilovne naplňala poháre a džbány.

Jeden z prítomných, zjavne už nie celkom triezvy muž, stále do nej zapáral: Priveľa peny v džbáne. Priveľa hluku v miestnosti. Priveľa ľudí pohromade!

Ona však odrážala všetky tie hnevlivé útoky poznámkou: „Nemám čas hádať sa!“ A pritom sa usmiala... ostatní sa zasmiali tiež... a dobrá nálada trvala ďalej.

Zase jedna stará pravda, na ktorú sa ľahko zabúda:

Človek sa nesmie nechať vyprovokovať! Na hádku treba vždy dvoch. Múdrejší však vie: Deň je krátky, život je krátky, prečo si ho ešte skracovať zbytočným hnevom? Lebo hnev nahľadáva zdravie. A prečo si pokaziť deň hádkou, zvadou, rozpormi?

Kolko duševnej sily, drahocenného času a priateľskej družnosti premrháme kritikou a polemikou či už v manželstve, alebo v rodine, v povolání alebo v politike!

Nemecky spisovateľ, pôvodným povolaním lekárnik, napísal: Hnev je požierač a otrava života, čas je balzam a tvorca pokoja.

Max Rossler „Objav radosť“

Kto počúva moje slovo a verí tomu... prešiel zo smrti do života

(Jn 5, 17 - 30)

Všetko, čo je veľké, nemožno vidieť naraz. Aj plnosť tónov sa dá počuť len postupne. Ani Boha, proti ktorému sú všetky veličiny nepatrné, nemožno nikdy úplne prežiť a pochopiť. Možno to prežiť a trochu pochopiť len tým, že vidíme Kristovu tvár. A túto tvár sprítomňujeme vo svete. Nekonečne hlboký Boh má podobu. Vo svojom Synovi.

To, čo nechápu Židia, to často nechápeme ani my. Najhlbším dôvodom Kristovho konania bola a je Otcova láska. Počúvať Syna znamená veriť v jediného Boha. A to znamená to, čo hovorí Ježiš: nebyť duchovne mŕtvý. Človek spolu s Bohom tvorí svet a spolu s Bohom tvorí vlastnú spásu. S Kristom dvíhame jeho aj svoj kríž. S Kristom je vo svete prítomný život.

Tak ako na počiatku stvorenia sa Boh prechádzal po zemi, tak tvorí teraz, skrze človeka, a prebýva medzi nami. Tam, kde sa uskutočňuje láska, tam, kde je pri práci viera, tam môžeme vidieť, ako Boh koná - pracuje v tomto svete. Otec a Syn stále „pracujú“, doslova sa namáhajú pre nás a na nás, aby nás zachránili.

Židia sa opierali o autoritu Mojžiša, až ich nakoniec sám usvedčil, lebo aj on sám písal o Ježišovi. A teraz sa ukázalo, že v nich Božie slovo naozaj nie je, ani dostatok lásky.

Boh vždy odhalí ľudskú rozporuplnosť a argumentácie.

Luboš Onderčín „V hĺbkach slova“

Spolužitie

Svätý František Saleský bol biskup. V posledných rokoch požiadal o pomocného biskupa. Poslali mu vlastného brata: dvaja bratia biskupi. Ani pre nich nebolo jednoduché žiť spolu. František bol dobrý a láskavý, kým jeho brat bol výbušný.

Raz večer si práve sadali k stolu, keď vošiel komorník:

- Je tu istá pani.

- Hneď idem, - povedal František. Žena odišla až po chvíli. Keď sa František vrátil k stolu, brat zo slušnosti ešte nezačal jesť. Vybuchol:

- Stále tie zbožné ženičky! Tu sa nedá pokojne ani najesť. Neprestanú chodiť a ty im vždy ideš v ústrety. Je načase s tým skončiť!

Svätý František vzal lyžicu, usmial sa, a keď sa brat trochu upokojil, povedal:

- Gianfrancesco, dnes večer si jednu ženu urobil šťastnou.

- Ja? Akú ženu?

- Tú, s ktorou by si sa bol oženil, keby si sa nestal kňazom. Taký hnevľivý manžel! Tá je dnes večer šťastná! Ak by tu bola, iste by povedala: Požehnaný ten deň, keď som sa nevydala!

Albino Luciani-Ján Pavol I. „Veľké pravdy v malých príbehoch“

Rok nad evanjeliom

Uzdravený v Geraze

Uzdravenie posadnutého v Geraze dalo podnet na povrchnú kritiku. Aj v slovenskej protináboženskej knižke V zajatí strachu (prel. Ján Štrasser, Bratislava 1976), kde sú pozbierané rôzne, zväčša úbohé námietky proti náboženstvu, sa hovorí o „protirečeniach a nezmysloch vo svätej knihe kresťanov“. Ako príklad sa uvádza, že pri opise zázraku v Geraze evanjelista neuvážil, že v židovských dedinách nebolo možné stretnúť ani to najmenšie stádo sviň (s. 109). Ak už prekladateľ považoval za potrebné obohatiť slovenskú kultúru svojím žalostným veľdielom, mohol si overiť aspoň najkrikľavejšie tvrdenia autora A. A. Dorochova a ušetriť si hanbu. Geraza sa predsa nachádzala na východ od Jordánu a patrila do zväzku desiatich miest, tzv. Dekapolis. Boli to takmer výlučne helenistické mestá, teda mestá nežidovské, pohanské. Pompeius ich po roku 63 pred Kr. výslovne podrobil priamo pod správu rímskeho miestodržiteľa v Sýrii. V tomto kraji pohanov nebol chov ošípaných nijakou zvláštnosťou. Riman Marcus Mesentianus v knihe Jeho Kráľovstvo hovorí: „Dozvedel som sa, že na východnej strane Galilejského mora sa chovajú stáda ošípaných - i pre potreby rímskych posádok v Judei.“ Aj takáto poznámka môže patriť na okraj meditácie!

Správu o zázraku v Geraze, o uzdravení nešťastného človeka s reťazami, ktorý „býval v hrobách“ a ktorý bol postrachom obyvateľov, poznáme, alebo si ju môžeme pozorne prečítať (Mk 5, 1-20). Po zázraku videli obyvatelia uzdraveného človeka, „ako sedí oblečený a je pri zdravom rozume“. Prosil Ježiša, „aby smel zostať s ním“. A Ježiš mu povedal: „Choď domov k svojim a zvestuj im, aké veľké veci ti urobil Pán a ako sa nad tebou zmiloval!“

„Choď k svojim a zvestuj im...“ povedal Ježiš. Choď, hovor a vplývaj! Povzbudzuj, že nič v živote nie je stratené! Máš nové poslanie. Čo si dostal, nemáš len pre seba!

Aj my sa často vraciame od Pána, zo svätej omše, zo spovede, do svojho života, „k svojim“. Často však hovoríme, že musíme ísť od modlitby znova do plytkého života svojich povinností. Ak takto zmýšľame, nič sme nepochopili. Nevieme, čo značí stretnúť sa s Ježišom. Značí to poslanie:

Choď a zvestuj, čo si počul, prežil a skúsil! Tvoj život v rodine a v práci je posvätné miesto. Zanes tam Ježišovho ducha. Tvoj denný život má hodnotu, je posvätný, má poslanie!

Vyprosujeme si hrdosť na toto poslanie, radosť z tejto úlohy. Od rána do večera sme v Božej službe - v domácnosti, na pracovisku i na ulici, v práci i pri oddychu.

Dcérka mi umiera

„Tu prišiel jeden z predstavených synagógy menom Jairus a len čo ho zazrel, padol mu k nohám a veľmi ho prosil: ‚Dcérka mi umiera. Pod, vlož na ňu ruky, aby ozdravela a žila!‘, (Mk 5, 22-23)

Padol mu k nohám a veľmi prosil... Ako veľmi musel mať rád tento otec svoju dcéru... Ale možno si to uvedomil až vo chvíli, keď ju náhle strácal a videl, ako zápasí so smrťou. León Bloy napísal: „Ani o svojej láske nevieme, kým nevidíme trpieť tých, ktorých milujeme.“ Utrpenie dcéry tohto otca prehĺbilo a urobilo ho pokorným.

Smrť je pre každého z nás hrozbou. Niektorí sa síce tvária voči nej ľahostajne, ale normálny človek sa jej hrozí. Smrti sa neboja len nezrelí chlapi, ktorí ešte nepremýšľajú a nič nehodnotia - sú ľahkomyselní. Smrti sa nebojí človek pod vplyvom alkoholu. Ani ten však nepremýšľa, a teda ani nekoná zodpovedne ako človek. Normálny človek sa jej bojí.

Bojí sa... Denne sa o tom presviedčame. Aj najsebavedomejší človek stŕpne, keď mu lekári povedia, že má rakovinu. Pochopí, že je to úplne nová a ohromujúca situácia, ktorá razom všetko mení. Obava, strach, neistota... Strach je reakcia na hroziace nebezpečenstvo. Ale je v ňom ešte nejaká nádej. Oveľa horšia je hrôza - v nej niet nádeje. Strach pred smrťou prechádza u niektorých ľudí v hrôzu. To vo chvíli, keď stoja osobne zoči-voči smrti, veľkej neznámej a nevyhnutnej.

Smrť môže vháňať do zúfalstva. Môže však aj očisťovať, prehľbovať, robiť človeka pokorným a prístupným pravde i Božiemu tajomstvu. Zomieranie dcéry takto premenilo otca.

Čím je smrť pre mňa? Ako na ňu hľadím teraz, ako budem hľadiť zoči-voči nej? Posledné slovo ešte nepadlo - ešte vždy som na križovatke života. Jedno je isté - nik v celých dejinách ľudstva neobjavil nič okrem Boha, do čoho by sme mohli s dôverou a s nádejou vložiť svoj život.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistucespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku